

ТРЕЋЕ ОДЕЉЕЊЕ

ПРЕДМЕТ БЛАГОЈЕВИЋ против СРБИЈЕ

(Представка број 63113/13)

ПРЕСУДА

СТРАЗБУР

28. март 2017. године

Ова пресуда је правоснажна али може бити предмет редакцијске измене.

У предмету Благојевић против Србије,

Европски суд за људска права (Треће одељење), на заседању Већа у саставу:

Luis López Guerra, *председник,*

Dmitry Dedov,

Branko Lubarda, *судије,*

и Fatoş Ağacı, *заменик секретара Одељења,*

После већања на затвореном заседању 7. марта 2017. године,

Доноси следећу пресуду, која је усвојена тог дана:

ПОСТУПАК

1. Предмет је формиран на основу представке (број 63113/13) против Србије коју је Суду поднео, према члану 34. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: „Конвенција“), српски држављанин, господин Верољуб Благојевић (у даљем тексту: „Подносилац представке“), 25. септембра 2013. године.

2. Подносиоца представке заступао је господин Л. Уљаревић, адвокат из Крагујевца. Владу Србије (у даљем тексту: „Влада“) првобитно је заступао њен бивши заступник, госпођа В. Родић, а одскора њен садашњи заступник госпођа Н. Плавшић.

3. Притужба на дужину кривичног поступка прослеђена је Влади 18. децембра 2014. године, а преостали део представке проглашен је недопуштеним према Правилу 54 став 3. Пословника Суда.

4. Влада је ставила примедбу на разматрање представки од стране Одбора. Пошто је размотрио примедбу Владе, Суд је одбацује.

ЧИЊЕНИЦЕ

5. Подносилац представке рођен је 1951. године, а живи у Крагујевцу.

6. Подносилац представке је 13. јула 2006. године заједно са још 18 лица покренуо парнични поступак код Општинског суда у Крагујевцу против његовог бившег послодавца *Телеком Србија АД Београд*, тражећи исплату новчаних средстава из добити остварене у 2015. години.

7. Ранији заступник подносиоца представке није присуствовао првом припремном рочишту заказаном за 15. новембар 2006. године, пошто је избрисан из регистра адвоката у мају 2006. године. Подносилац представке је именовано садашњег заступника 25. јануара 2007. године.

8. Припремно рочиште одржано је 13. фебруара 2007. године.

9. Поступак је 27. августа 2007. године раздвојен на посебне поступке за сваког тужиоца у питању.

10. Припремно рочиште одржано је 21. марта 2008. године.

11. У периоду од 21. октобра 2008. године до 29. априла 2011. године од осам рочишта одложено је њих седам из разних разлога, углавном зато што су заступници обе странке достављали нове поднеске и доказе, као и на предлог обе странке због уштеде трошкова поступка.

12. Основни суд у Крагујевцу је 29. априла 2011. године пресудио против подносиоца представке.

13. Апелациони суд у Крагујевцу је 20. фебруара 2012. године потврдио ту пресуду.

14. Уставни суд је 27. јуна 2013. године одбацио уставну жалбу подносиоца представке.

ПРАВО

I. НАВОДНА ПОВРЕДА ЧЛ. 6. СТАВ 1. И 13. КОНВЕНЦИЈЕ

15. Подносилац представке притуживао се да дужина поступка у питању није била компатибилна са захтевом „разумног рока“. Он се ослонио на чл. 6. став 1. и 13. Конвенције, који, у релевантном делу, гласе како следи:

Члан 6. став 1.

„Свако, током одлучивања о његовим грађанским правима и обавезама или о кривичној оптужби против њега, има право на правичну и јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним судом, образованим на основу закона.“

Члан 13.

„Свако коме су повређена права и слободе предвиђени у овој Конвенцији има право на делотворан правни лек пред националним властима, без обзира на то да ли су повреду извршила лица која су поступала у службеном својству.“

16. Влада је истакла тврдњу да се у посебним околностима предмета, због великог броја тужилаца, сложености правног питања и одлагања рочишта углавном због понашања заступника обе странке, дужина спорног поступка не може сматрати прекомерном.

17. Поступак у питању трајао је пет година и седам месеци у оквиру две инстанце.

А. Допуштеност

18. Суд констатује да представка није очигледно неоснована у смислу члана 35. став 3 (а) Конвенције. Он даље констатује да није ни недопуштена по неком другом основу. Она се, према томе, мора прогласити допуштеном.

Б. Основаност

19. Суд подсећа да се оправданост дужине поступка мора ценити у светлу околности предмета и позивањем на следеће критеријуме: сложеност предмета, понашање подносилаца представки и односних органа и важност предмета спора за подносиоца представке (види, међу многим ауторитетима, *Frydlender против Француске* [ВВ], број 30979/96, став 43, ЕЦХР 2000-VII).

20. Суд је често налазио повреде члана 6. став 1. Конвенције у предметима који покрећу питања слична онима постављеним у овом предмету (види *Frydlender*, цитирана у горњем тексту).

21. Пошто је размотрио сав материјал који му је достављен, Суд сматра да Влада није изнела ниједну чињеницу, ни уверљив аргумент који би га убедили да донесе другачији закључак о основаности притужбе подносиоца представке. С обзиром на судску праксу о овом предмету (види *Немет против Србије*, број 22543/05, став 17, 8. децембар 2009. године), Суд сматра да је у предметном случају дужина поступка била претерана и да није испуњен захтев „разумног рока“.

22. Према томе, дошло је до повреда члана 6. став 1. Конвенције.

23. Пошто је донео овај закључак, Суд сматра да није неопходно да разматра суштински исту притужбу према члану 13. Конвенције (види, уз одговарајуће измене, *Kin-Stib и Мајкић против Србије*, број 12312/05, став 90, 20. април 2010. године).

II. ПРИМЕНА ЧЛАНА 41. КОНВЕНЦИЈЕ

24. Члан 41. Конвенције прописује:

„Када Суд утврди прекршај Конвенције или протокола уз њу, а унутрашње право Високе стране уговорнице у питању омогућава само делимичну одштету, Суд ће, ако је то потребно, пружити правично задовољење оштећеној странци.“

А. Штета

25. Подносилац представке тражио је 5.000 евра (ЕУР) на име нематеријалне штете.

26. Влада је сматрала да је ова сума претерана.

27. Суд се уверио да је подносилац представке без сумње имао потешкоће због дужег кашњења у поступку у питању. Он због тога досуђује подносиоцу представке ЕУР 1.500,00 на име нематеријалне штете.

Б. Трошкови

28. Подносилац представке тражио је такође ЕУР 900,00 за трошкове пред домаћим судовима и ЕУР 765,00 за трошкове настале пред Судом.

29. Влада је оспорила ове захтеве.

30. На основу докумената које поседује и своје судске праксе, Суд сматра да је оправдано да на име трошкова пред Судом досуди износ од ЕУР 500,00.

В. Законска камата

31. Суд сматра да је примерено да затезна камата буде заснована на најнижој каматној стопи Европске централе банке уз додатак од три процентна поена.

ИЗ ТИХ РАЗЛОГА, СУД, ЈЕДНОГЛАСНО,

1. *Проглашава* представку допуштеном;
2. *Утврђује* да је дошло до повреде члана 6. став 1. Конвенције;
3. *Утврђује* да нема потребе да посебно разматра притужбу према члану 13. Конвенције;
4. *Утврђује*
 - (а) да Тужена држава треба да исплати подносиоцу представке, у року од три месеца, следеће износе:
 - (i) ЕУР 1.500,00 (једна хиљада пет стотина евра), заједно са свим порезом који се може наплатити, на име претпрпљене нематеријалне штете, и
 - (ii) ЕУР 500,00 (пет стотина евра), заједно са порезом који се може наплатити подносиоцу представке, на име трошкова;
 - (б) да се износи прецизирани под (а) претворе у домаћу валуту Тужене државе по курсу важећем на дан исплате;
 - (в) да по истеку горе наведена три месеца до исплате, треба платити обичну камату на горе наведене износе по стопи која је једнака

најнижој каматној стопи Европске централе банке уз додатак од три процентна поена;

5. *Одбија* преостали део захтева предузећа подносиоца представке за правично задовољење.

Састављено на енглеском језику и достављено у писаној форми на дан 28. марта 2017. године, у складу са правилом 77 ст. 2. и 3. Пословника Суда.

Fatoş Aracı
Заменик секретара

Luis López Guerra
Председник